

Den kloge mand i Auning

*Af Ejnar Thuesen Johansen,
bogtrykker, Auning*

Når man i den østlige udkant af Auning fra hovedvej A16 drejer mod syd ad Ndr. Fælledvej, ses ca. 100 m fremme en 9 tons tung granitsten i dimensioner 2,5x1,5x1,5 m med følgende inskription:

LAUST NIELSEN

*Støttet af sin hustru Kristine nåede
han at hjælpe mange syge menne-
sker.*

*I Taknemlighed er denne sten rejst
på hans 89-års fødselsdag den 13.
maj 1956.*

Denne stens placering midt i de store idrætsanlæg ved vejen ud til Tværsige er rejst over „Den kloge mand“ i Auning af de tusindvis af taknemmelige mennesker – ikke alene fra hele landet, men også fra patienter syd for grænsen og de skandinaviske lande. Det er formodentlig det eneste sted, hvor en mindesten er rejst over „en klog mand“, så det må forstås,

at her var virkelig et menneske, der i kraft af sin livsgerning havde gjort sin by og egn så berømt, at et minde over ham skulle være kendt for kommende slægter.

For nærmere at understrege „den kloge mands“ betydning for sine medmennesker kan citeres følgende vers, plukket ud fra sin helhed i en hyldestpublikation på hans 70-års fødselsdag:

„Fra Grenen indtil grænsen, fra vester og fra øst, / fra Jyllands gule klitter og Sjællands blomsterkyst, / fra rigmandshjem det fine, fra lavest bondevrå / mod sot og syge alle til Tværsige lader stå.“

Digtet er iøvrigt med signatur „IK“, hvilket er initialer for en anden af Aunings kloge mænd – om end i en anden retning –, nemlig poeten, førstelærer I. K. Rasmussen, der virkede ved Auning søndre skole i dette århundredes første kvarte sekel.

Mange af tidens „kloge“ mænd og koners berømmelse er vel nok mest forbundet med en vis form for tro – og for århundreder siden endnu mere med overtro. For den kloge mand – Laust Nielsen, Tværsige ved Auning, kan dog kun benævnelsen „tiltro“ påhæftes, og da kun som virkning i psykisk retning, når en patient som også i alle andre tilfælde har vilje, styrke og en indvendig tro på helbredelse. Når udtrykket „tro kan flytte bjerge“ ofte er anvendt, må det da også være kendetegnende, at tro virkelig har indflydelse i alle mulige af livets skæbner.

*Hvem var da denne „kloge mand“ Laust Nielsen –
Hvad udrettede han –
Hvorfor blev han så berømt –
Hvor havde han sine evner fra –
Hvilket livssyn havde han iøvrigt –
Hvorfor føler jeg mig berettiget til at omtale ham?*

Hvem han var, – ja, han så første gang dagens lys en forårsdag i maj 1867. Han var ligesom så mange andre berømt heder født på et fattigt husmandssted. Hans hjem lå i Sparkær i Nordvestjylland. Hans far døde, da Laust var 15 år, og som ældstlevende af en større børneflokk måtte han derfor tidligt påtage sig ansvaret for moderens og de mindre søskendes udkomme.

I 1894 blev han gift med Kristine, der var kommet „øster fra“, nærmere betegnet egnen omkring Tjele. Efter 7 års ophold på hjemegnen flyttede familien til Djursland, hvor de senere forpagtede Tværsigegården ved Auning. Da en søn i

1925 overtog forpagtningen, købtes det nærliggende husmandssted, – måske ikke så meget for at nyde deres otium, men vel mere for at få tid og kræfter til at udøve den livsgerning for sine medmennesker, som han havde både evner, mod og lyst til, – ja, ligefrem følte sig kaldet til.

Dette dengang fredfyldte og isolerede sted blev i de næste ca. 30 år ihvertfald

Laust Nielsen og bustruen Kristine udenfor deres hjem, han i den hvide kittel, der som en hvilken som helst anden uniform giver indtryk af mandens bestilling.

ikke så isoleret mere. Dag efter dag – eller snarere nat efter nat (for LN havde konsultationstid fra kl. 5 morgen til middag) – kørte biler og andre trafikmidler i tusindtal fra alle egne af landet til Tvær-sige, – ja selv fra udlandet fandt man her-til. På området, der ligger umiddelbart vest for jernbanelinien midtvejs mellem Auning og Pindstrup, kunne man ofte ved sol-opgang tælle op til et halvt hundrede biler med ventende patienter på den til formå-let udlagte græsmark. Når dertil kommer, at 2–3 udlejningsbiler i Auning næsten kunne leve af at køre i pendulfart mange gange daglig fra stationen til Tvær-sige, forstår man bedre et udtalt ønske om at få etableret et trinbrædt ved Tvær-sige, – men dette frarådede LN af hensyn til de lokale folk, der havde erhverv med bil-kørsel. Alligevel skete det, at flinke tog-førere – selvfølgelig også tidligere pati-enter – stoppede ud for Tvær-sige, så pas-sagerer kunne komme af eller på. Men i alle tilfælde gav toget ved hver forbikør-sel sit kendte signal som en hilsen og måske også tak for, at LN skaffede jern-banen så mange passagerer, at en påtænkt nedlæggelse af persontrafikken derfor ikke var aktuel, så længe stedet var så meget besøgt.

HVAD VILLE DE MANGE MENNESKER DER?

Jo, for her boede jo Laust Nielsen, hvis virksomhed som naturlæge var kendt vi-den om. Dette gode rygte bidrog ikke mindst lægestanden til at sprede. – Amtslægen skrev i 1934 i sin årsberetning bl.a.:

Også dette utraditionelle trafikmiddel blev taget i brug til transport af patienter, som søgte 'den kloge mand'.

„Mange såkaldte mænd og koner har i årevis udøvet deres virksomhed, – men de såvel som chiropraktorerne stilles ganske i skyggen af tidens „Vidundermand“, som bor i et afsides kær nær Auning; men hvortil folk strømmer i almindelige biler og rutebiler ... hans virksomhed er meget udbredt, og han nævnes i alle medicinal-beretninger“ (citat slut). Selv Aunings da-værende læge, dr. Mussmann, kunne ac-ceptere sine patienters konsultation hos LN og sluttede da også selv sine sidste år med at søge bistand her. En kendt syge-husoverlæge i amtet anbefalede ligefrem sine egne håbløse og opgivne patienter at forsøge sidste chance hos Laust, – og mange af disse overlevede længe trods læ-

gernes ellers negative dom. Daglig sås da også biler med lægemærket holdende i køen. Ja, som Kristine med en vis stolthed ofte udtrykte: „Her kommer mennesker fra alle samfundslag, for sygdom er jo hvermands herre“.

Et andet virkningsfuldt reklamefremstød fra lægestandens side var den dag, da der af retslægerrådet krævedes sigtelse rejst mod LN, fordi han ikke sagde nej til at hjælpe en alderdomssvækket mand af med nogle nervelidelser ved massage. Uheldigvis led samme mand af en ret fremskreden hjerteforkalkning, og uheldigvis skete det, at manden døde udenfor Laust Nielsens dør. Sligt er også sket i lægernes venteværelser, men her er det jo lovligt, – det er det imidlertid ikke hos en klog mand. Retssagen og den megen presseomtale heraf over det ganske land gav en endnu større tilstrømning til Tværsige end tidligere, – for en sådan mand må det være værd at konsultere.

Fra tidligere nævnte festskrift i 1937 bør citeres et uddrag af en artikel, skrevet af redaktør J. Nørgård, Aars: „Her er stedet på kærret, som mennesker i tusindtal vil mindes til deres sidste stund. Vi vil mindes de velgerninger, her er øvet, – den medfølelse, hjertelighed, gæstfrihed og hjælpsomhed, der er strømmet os alle i møde – uden hensyn til stand og klasseforskel og uden hensyn til spørgsmålet om, hvad der blev ydet til gengæld. Der kommer en dag, da denne samaritanergering iflg. naturens orden ikke mere kan blive øvet her. Men fra den dag bør der ved Tværsigevejen rejses en bauta, der kan fortælle kommende slægter, hvilke

mennesker her engang har levet, og hvad der er udrettet“.

HVOR HAVDE HAN SÅ DISSE EVNER FRA?

Fra barnsben udstrålede fra ham en kærlighed og respekt for alt levende, – både naturen, dyr og mennesker, – talentet fødtes med en stærk psykologisk sans og en finfølelse i fingrene, som af mange forenedes med overtro. Hans opfattelse var, at når mennesker opstår af jord og igen bliver til jord, er det da naturligt, at jorden også frembringer planter, der er i stand til at helbrede os. Kristine tilføjede overfor uvidende: „De helbredende planter gror ved hvermands dør, men der er ingen, der ser dem“. Når mennesket desuden består af kød og blod, er det ikke mærkeligt, at en uhæmmet blodcirkulation er den vigtigste betingelse for at finde sig godt, hvorfor massage kan helbrede lammede og svækkede steder.

En journalist spurgte engang, om han havde læst sig til noget, og fik følgende svar: „Man kan læse *om* noget, men ikke *til* noget“. På spørgsmålet om han behandlede alle slags sygdomme, var svaret: „Hvis det ligger udenfor mit område – f. eks. hysteri – så sender jeg vedkommende hjem igen med det samme“.

Fra ungdomsdagene havde Laust selvfølgelig studeret meget i alle lægebøger og videnskabelige værker, – og selv om det daglige udkomme var småt, tillod han sig alligevel at købe og læse disse skrifter, når

de blev falbudt. Det kan fortælles, at parret engang skulle besøge familien ved Tjele, og da der undervejs var ophold i Randers, fandt Laust i en boghandel nogle bøger, der omhandlede helbredelse af sygdomme. Tilbuddet kunne han ikke stå for, men så var rejsepengene til det endelige mål sluppet op, og kun returbilletten til Auning var i behold, hvorfor rejsen gik tilbage igen uden familiebesøg.

HANS LIVSSYN SPÆNDTE VIDT

Mange andre interesser optog Laust Nielsen stærkt, og særlig, som der står i hans yndlingssang, Mads Hansens „Jeg er en simpel bondemand“, at kæmpe på åndens grund for fædreland og sprog. For yderligere at karakterisere hans livsgerning citeres netop følgende fire vers af det tidligere af IK nævnte digt:

„FRA GRENEN INDTIL GRÆNSEN“

Af førstelærer I. K. Rasmussen

For afholdssag og skydning og ungdomssport og sang,
og videnskab og agerbrug med mer han gik i gang, –
i medbør som i modvind Kristine bi ham stod,
hun tro'de altid på ham og ranked tit hans mod.

De frydedes i hjertet ved livets herlighed,
men følte harm og smerte, når livet brødes ned.
Var dyr det – eller blomster, de vanded sig derved,
men allermest dog, når det var mennesker, der led.

Så undte sig Laust Nielsen ej ro og ikke rist,
thi hjælp der måtte ydes mod pine, sår og brist.
Så tog han ned fra hylden vel mangan foliant,
dog ude i det fri han vist oftest midlet fandt.

Så miksede han salver og dråber nok så snildt,
så gned han stive lemmer – de smerter at få stilt,
fik vredne ting i led, vasked sår og heled brud,
og mismods onde ånder dem drev med flid han ud.

Ja, han virkede for afholdssagen, elskede sang, interesserede sig for religiøse tanker, instruerede og deltog i dilettantforestillinger, var aktiv skytte, hans kærlighed og

støtte til ungdom og idræt var helt enestående. Auning Idrætsforenings udøvere kunne alid hurtig blive de opståede sports-skader kvit, det sørgede LN for. Det præg-

tige hjem på Tværsige har altid været åben for sportens folk selv udover de „officielle lukketider“. Når uheld var sket ved sport, var svaret altid: Kom med det samme, – og dagen efter boltrede den tilskadekomne sig på sportspladsen, som ingenting var sket.

HVORDAN KOM JEG TIL AT KENDE OG BEUNDRE LAUST?

Mit første kendskab – omend det var lidt i negativ retning – fik jeg som 5–6 årig, da mine forældre havde en gård, som ligger midtvejs mellem Auning by og Tværsige. Dengang førte lige her forbi en cykle- og gangsti, som byens arbejdere benyttede til moserne, men også Tværsige-familierne benyttede samme, når man havde ærinde til byen. Her så jeg for første gang LN spadserende i sorte fedtlæderstøvler, forekommende meget hjulbenet, – og for barnet lignede han i ansigtet mest af alt en trolld, hvilket mine lidt ældre søskende da også skrækindjagende bekræftede for mig, at han var.

Et par år senere, sidst i tyverne, pådrog min far sig en omfattende skægeksem, som LN efterhånden fik helbredt, og på min fars tilbud om honorar fik han det svar: Jeg ved, der omkring din gård er mange skarntydeplanter og brændenælder, og du har jo også en del børn. Kan du sætte dem til at samle skarntyder og rødder fra brændenælder til mig, så er det rigelig betaling, – for så har jeg til at lave salve af til mange andre med tilsvarende lidelse. Vi børn var vant til kæft, trit og retning, så mens vi dagen igennem fik fyldt nogle

sække med det ønskede, tænkte vi alligevel inderst inde „Salige ere de enfoldige osv.“.

I min ungdom som aktiv idrætsmand og senere kombineret med lederhverv gav mig mange kontakter til „den kloge mand“ både på kammeraters og egne vegne. Selv havde jeg en ofte tilbagevendende pinefuld forvridning i min højre ankel, – og gentagne gange har han ved nogle få tryk og lidt massage helbredt skavanken, så fodboldspillet kunne fortsættes.

Senere lammede en rygskade mig totalt fra brysthøjde til tåspidserne. Da ingen lægemidler hjalp, og jeg heller ikke kunne tjene til det daglige brød, blev jeg båret ud i en bil og derfra igen lagt ind på brikken hos Laust. Efter en lille times massage og andre underlige gerninger, der gjorde forbandet ondt, – kunne jeg selv gå ud i bilen og ved hjemkomst tage fat på arbejdet til langt ud på aftenen uden særlige gener.

Forinden var jeg dog ved en anden lejlighed blevet vidne til Laust Nielsens helt fantastiske psykologiske sans og medfølelse. Min kone og jeg havde en lille pige med en bygningsfejl omkring hjernen og dermed uhelbredelig syg, hvilket vi nok ligesom andre forældre i lignende situationer ikke ville tro og acceptere om vore børn. Efter et par års undersøgelser og indlæggelser hos forskellige læger, professorer og hospitaler, mente vi stadig, at intet forsøg måtte undlades, – altså også konsultation hos „den kloge mand“. En aftale kom derfor i stand med besked om besøg kl. 16, når der var roligt og ryddeligt på Tværsige, – jeg vidste, at tidspunktet var så usædvanligt, at dette højst skete

*'Lægeboligen' i Tværsgie, til hvilken utallige søgte for at finde hjælp.
Billedet er taget under besættelsen.*

en gang om året. Da vi for første gang ikke så Laust i sin kendte hvide kittel, men derimod i en sort, kunne jeg ikke undslå mig for at spørge hvorfor? Svaret var: „A æ sikker po, hon hår sit hwi' kitler nok i hinne bette lyw“. Vi satte os roligt ned med datteren mellem ham og os, og efter et kvarters tid havde han fået barnets tillid så meget, at han kunne få lov at røre hende og uden protest stryge hende ned ad nakken og ryggen. Bevæget fortalte Laust os da, at her kunne han ikke helbrede, – men da de mange lægebesøg samtidig havde gjort hende til et nervevrag, så han ligefrem tydeligt kunne mærke utallige fremtrædende nerveknopper under huden ned ad ryggen, foreslog

han og underviste min kone i, hvordan hun ved let massage, og kun når barnet havde tillid dertil, nok kunne lindre nervebelastningen en smule. Vi var herefter overbeviste om, at hendes helbredelse ikke var mulig.

FAMILIENS MÆRKEDAGE ... OG SANG

Da både min kone og jeg var medlem af det stedlige sangkor, og måske var lige så begejstret for sang som Kristine og Laust, knyttede det os også nær sammen både ved forskellige sangstævner, men allermest ved de mange familiefester: 75 - 80 - 85 års fødselsdage, guldbryllup og diamant-

Musik, sang og flaghejsning på en mærkedag.

bryllup på Tværsige, hvortil det var en fast tradition, at sangkoret fuldtalligt mødte op kl. 5–6 i den skønne forårmorgen og „vækkede“ parret med korsang, – først „Morgensang af elverskud“, derefter flag-sangen, mens dannebrog gled til tops, – og senere ved morgenbordet – næsten udelukkende forbeh. sangere – endnu flere sange og salmer, – ja, vi kan sige med Grundtvig: Som det de ville ej med kongers bytte.

LAUST NIELSEN VAR EGENTLIG EN SLAGS „ROBIN HOOD“

Man kunne vel godt have tænkt sig, at den gerning, som han udrettede, kunne have gjort familien meget velhavende, men også i dette tilfælde fik man klart syn for de menneskelige livssyn. Hvis det var velhavere og mere ukendte, han helbredte, så fik de virkelig også lov „at spytte i bøs-

sen“, men hvis han erfarede om en patients dårlige økonomi, var det lokalbefolkningen eller var det ungdom – især den idrætsudøvende og fremadstræbende – var det aldeles umuligt at få lov til at honorere helbredelsen. Der kendes eksempler på, hvor den slags patienter havde lagt en seddel i eller på den berømte tørvekasse, som var siddepladsen i køkkenet, der fungerede som venteværelse, – hvorefter den kom retur til rette vedkommende dagen efter med posten. Hvis han skønnede – selv for ham ukendte personer, at den sociale og økonomiske nød var den væsentligste årsag til lidelsen, kunne vedkommende godt risikere at få stukket en hundredlap i lommen til hjælp for helbredelse. Selv har jeg aldrig kunnet få lov at honorere hans hjælp, men skulle jeg til gengæld gøre ham en tjeneste, var det kun muligt mod fuld betaling. Når der iøvrigt

skulle bruges tryksager, skulle jeg møde kl. 17 og spise aftensmad i lysthuset sammen med de to gamle. Menuen bestod af en stor snaps, hjemmebagt franskbrød med ægte bihonning og en kop te af ubestemmelig konsistens. På nær første ret blev jeg så budt på det samme festmåltid, – for som LN sagde: Du ved jo nok, at jeg er afholdsmand og derfor ikke må nyde spiritus, men tag dig een, når du kommer hjem, det er godt for dit helbred.

Ved disse samtaler i lysthuset blev jeg også vidne til Laustes interesse for at beskytte og værne om gamle ting, og her skal særlig fremhæves, at den gamle fane fra Skytteforeningens start i 1867 var det mest elskede klenodie.

MEN ALT FÅR JO EN ENDE, OG DET GJORDE HANS LIV OG VIRKE OGSÅ

I vinteren og foråret 1955 var det ligesom Laust blev mere fjern og skrantede lidt, og efter få dages sygdom døde han en måned før sin 88-års fødselsdag og nogle måneder efter parrets diamantbryllup. Det blev den største begravelse fra Auning kirke nogensinde og vil sikkert også vedblivende være det. Fra det tætpakkede kirkerum og våbenhus hørte iflg. dagspressen op mod 1000 mennesker gennem højtaler den kirkelige handling på selve kirkegården. Pastor Bielefeldt talte ud fra Davids 36. salme, hvorover B. S. Ingemann har bygget „Til himlene rækker“. Sangkoret medvirkede selvfølgelig også i kirken med Ingemanns „I Østen stiger solen op“ og Jeppe Aakjærs „Stille hjerte sol går ned“.

ET MINDE BØR REJSES

Ved det efterfølgende mindesamvær på Auning kro blev fra alle sider spontant udtrykt ønsket om at rejse et minde for „Den kloge Mand“. Til at forestå denne opgave nedsattes en komité med direktør Johs. F. la Cour, Pindstrup, som formand, der straks tilbød at skænke grunden, hvor stenen står. Som det eneste nulevende komitémedlem føler jeg således en forpligtelse til stadigvæk at værne om dette minde og forsøge bevarelsen heraf, bl. a. ved nærværende livsskildring.

Efter en del undersøgelser og normale forhindringer – (forøvrigt havde Kristine nogle måneder efter også fundet sit sidste hvilested) var man klar til indvielsen på 89-årsdagen i 1956. Afsløringen foretoges af la Cour, hvorefter den lokale dobbeltkvartet sang – vel nok en af de smukkeste sange, der findes, andante fra operaen Leonora Christine:

Der er tre hjørneste
at bygge på om hus skal stå,
vil trængsler sig forene, –
og styrter alt i gruset ned:
TROEN og HÅBET og KÆRLIGHED.

EFTERSKRIFT

Med Laust Nielsen var en folkets mand – en mand af folket gået bort, men hans minde vil leve videre i kommende slægter. Fædre og mødre vil berette for deres efterkommere, at netop denne kloge mand var skyld i, når man hurtigt genvandt sin forlighed, blev udslet kvit eller på anden måde fandt nåde for hans barmhjertige gerning – og alt sammen „med lige værdighed fra borg og hytte“.

»Den kloge mand« fik i gaar et varigt minde

Mindestensafsløring i Auning i overværelse af en repræsentativ forsamling

Direktør Johs. F. la Cour, Pindstrup, afdækker her mindestenen, der er skabt i en smuk natursten.

Auning oplevede i gaar sin første mindestensafsløring. Paa en meget smuk plads overfor stadion afslørede direktør Johs. F. la Cour i overværelse af en repræsentativ forsamling et varigt minde over Laust Nielsen og hustru, hvis virke i Tværsgie blev kendt over det ganske land.

Den smukke natursten bærer indskriften:

*Laust Nielsen, Tværsgie
Støttet af sin hustru, Kristine,
naaede han at hjælpe
mange syge mennesker.
I taknemlighed er denne sten
rejst paa hans 89 aars fødselsdag
den 13. maj 1956.*

Efter afsløringen sang en dobbeltkvartet dirigeret af musiker M. Mogensen »Der er tre hjørnestene«, som klang smukt. Proprietær Slemming, Hammelev, bragte Laust Nielsen og hustru en tak for deres virke ud fra den tak-

nemlighedsgæld, han følte for disse to mennesker, hvor man bar patienterne ind, men hvor de selv blev i stand til at gaa ud. Proprietæren nævnte ogsaa deres store interesse for sporten. Mange har hjulpet at rejse den smukke sten ud fra dette, at man skyldte ham at rejse et varigt minde.

Efter sangen »Et jævnt og muntert virksomt liv paa jord« talte dr. phil. A. Howard Grøn: Den engelske politiker Winston Churchill skildrer i sin bog, hvorledes store personligheder bestemmer verdens gang, men der findes ogsaa mange, som er store blandt deres medmennesker. Man lærte hos disse to mærkelige mennesker en livstrofasthed at kende. Laust Nielsen med det stærke blik kunne kurere mere end de legemlige svagheder. Professoren citerede træets lov: Slaa rod og gro. Glemmes disse to mennesker, vil vi bede om, at stenen taler videre langt frem i tiden.

Manufakturhandler E. Stampe fremhævede, at det var den første mindestensafsløring i Auning, men det er ogsaa over en mand, som har gjort Auning berømt ud over hele landet.

Laust Niensens søn, Viggo Niel-

sen, Tværsgie, bragte en hjertelig tak for alle smukke ord og takkede alle, som havde medvirket til rejsning af stenen, og bogtrykker E. Thuesen takkede de mange, som var kommet til stede.

Ved mindestenen blev lagt mange skønne blomster, bl. a. en stor buket røde og hvide nelliker fra frk. Jenny Hansen, Marie Christensens konditori, Aarhus, en dekoration fra direktør la Cour, Pindstrup, og fra Fausing—Auning kommune.

Ved et samvær paa hotellet, hvori deltog over 100, havde følgende ordet: Bogtrykker E. Thuesen Johansen, Auning, tidl. hotel-ejer Busk Gissel, Stenvad, gdr. Glerup, Drammelstrup, Jakob Nielsen, Isakslund, fru Kær-Hansen, Aarhus, bankbestyrer Jensen, Mørke, direktør J. F. la Cour, lærer Pedersen, Ørum, L. Niensens broder fra København, en brorsøn, ingeniør Nielsen, København, Harald Hansen, Auning. Viggo Nielsen, Tværsgie, takkede alle, og man sang »Aldid frejdig, naar du gaar-

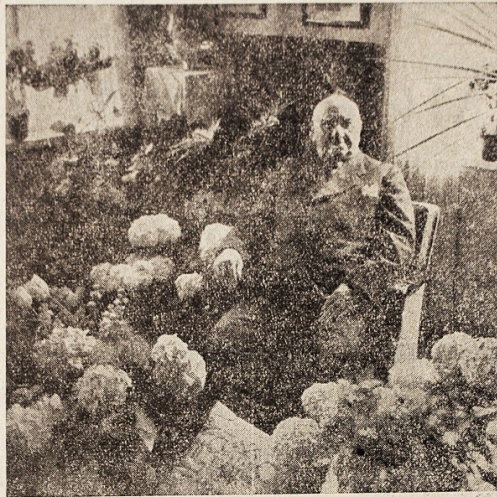
AUNING

Mange ansøgninger behandlet i sogneraadet

Fausing-Auning sogneraad har holdt møde paa kærnerkontoret. En skrivelse fra landinspektør Bjørn Christiansen, Randers, ang. udstykning af jord i Auning søndre bydel anbefalede. Handelsmand Alfred Chr. Hansen, Fausing, fik tilladelse til at drive iskiosk i Fausing.

Der forelaa ansøgning fra skoleleder H. P. Nielsen, Auning, ang. fysiksamling til Auning hovedskole. Sagen bliver taget op til drøftelse med skolelederen. Industriarbejder Carl Thuesen, Vestergade, fik tilladelse til nedlæggelse af lejlighed.

Kommunen vedtog at overtage og vedligeholde mindesten og beplantning ved Fælledvej. Man vedtog at indhente tilbud vedrørende tæppebelægning af Fløjstrupvejen. Der tildeltes Hjemløse mænd i København 25 kr.

Mindestens-Afsløring

for Laust Nielsen, Tværsgie Søndag den 13. Maj

Som omtalt i sidste Ugø vil Mindestenen for Laust Nielsen, Tværsgie, blive afsløret Søndag den 13. Maj Kl. 15 (89-Aarsdagen for hans Fødsel). Det ventes at mange Gæster, fra saavel de nærliggende Sogne som fra alle Egne af Landet, vil overvære Højtideligheden.

Stenen, der maaler $2\frac{1}{2} \times 1\frac{1}{2} \times 1\frac{1}{2}$ m og er skænket af Mørke Kommune, der har fundet den under Vejarbejde ved Ugelbølle, bliver anbragt paa en halv m høj Beton-sokkel, saa den er let læselig fra Fælledvejen, der fører ud til Laust Nielsens gamle Hjem. Omkring Stenen bliver der beplantet med Roser, og selve Anlægget omgrænses af en Granitstensætning.

Selve Højtideligheden indledes med en af Laust Nielsens Yndlingssange, hvorefter Formanden for Indsamlingskomiteen, Direktør Johs. F. la Cour, Pindstrup, byder velkommen og omtaler, hvordan man er naaet til Rejsningen af Stenen. Efter endnu en Sang bliver Stenen afsløret af Professor Dr. phil. A. Howard Grøn, Løvenholm, hvorefter Gdr. N. Slemming, Hammelev, taler om Laust Nielsens Liv og Gerning. Naar Højtideligheden ved Stenen er forbi, er der for alle Deltagere Sammenkomst paa Hotellet med fælles Kaffe-bord.

Det er Tanken at bevæge Fausing-Auning Kommune til at overtage Ejendomsretten over Anlægget og dermed efterfølgende Vedligeholdelse.

Det kan dog allerede forudses, at det indsamlede Beløb er for lille til at kunne dække alle Udgifterne, og man fortsætter derfor med at modtage Bidrag hertil paa de tidligere offentliggjorte Steder, ligesom der paa selve Afsløringsdagen ved Henvendelse til Gdr. Chr. Olsen kan indbetales Beløb til Laust Nielsens Mindefond.

Alle er hjertelig velkommen paa Søndag Kl. 15.

LAUST NIELSEN

TVÆRSIGE

STØTTET AF SIN HUSTRU KRISTINE
 NÅEDE HAN AT HJÆLPE MANGE SYGE MENNESKER

TVÆRMLIGHED ER DENNE STEN REJST PAA HANS
 89 AARS FØDSELS DAG, DEN 13. MAJ 1956.

LAUST NIELSEN

TVÆRSIGE

Efter kun nogle faa Dages Sygdom er den i vide Kredse kendte »kloge Mand i Auning«, Laust Nielsen, Tværsgige, afgaaet ved Døden i sit Hjem, en Maaned inden sin 88-aars Fødselsdag.

Laust Nielsen, der stammede fra Viborg-Eggen, hvor han var uddannet ved Landbruget, kom sammen med sin Hustru til Tværsgige i 1903. Her forpagtede han en mindre Ejendom, som han drev i nogle Aar indtil han forpagtede Tværsgigaarden. Laust Nielsen gjorde sig hurtigt kendt paa Auning-Eggen. I Begyndelsen var det dog ikke som klog Mand, men som Sportsleder. Hans Interesse

for Sport var meget stor, og det varede ikke længe, før han blev en skattet Leder indenfor Idrætsbevægelsen, han var saaledes i Bestyrelsen for Randers Amts Skytte- Gymnastik- og Idrætsforening i 24 Aar, og deraf en Del Aar som Formand.

Han kom her i Berøring med mange unge, og det var et Forsøg paa at hjælpe Sportsfolk, som havde paadraget sig Smaaskader, der viste at Laust Nielsen var i Besiddelse af særlige Evner. Hans Evner til at bekæmpe Eksem og hjælpe Folk ved Massage rygtedes hurtigt, og i Løbet af kort Tid søgte Folk fra hele Danmark hans

Hjælp. Laust Nielsen har i Aarenes Løb været i Stand til at hjælpe titusinder. Der er mange Landet over, der ynder at kalde sig kloge Mænd, de lever højt paa Ryet, men der er enkelte imellem,

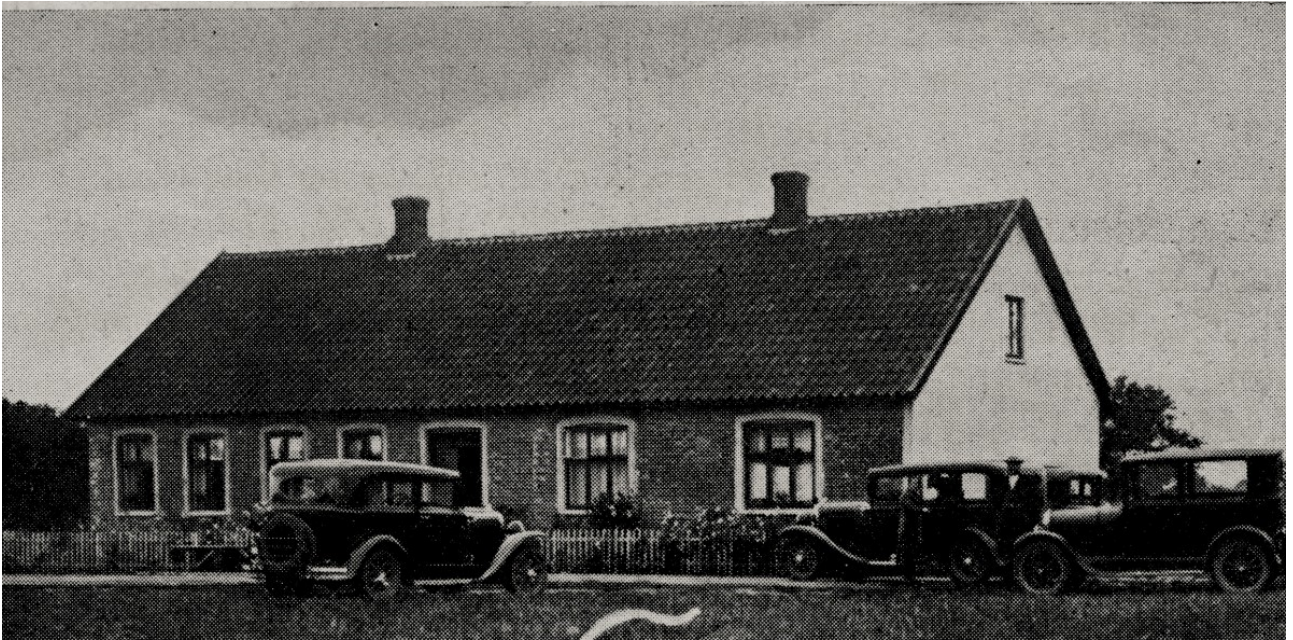
som er udrustet med Evner, der ligger ud over det sædvanlige, og som derfor paa visse Felter kan række lidende Mennesker en hjælpende Haand. Laust Nielsen var en af disse, han var en klog Mand, men en af de rigtige, ogsaa paa den Maade, at han aldrig vovede sig ud over sin Begrænsning. Han afviste kategorisk ethvert Tilfælde, der laa uden for hans Evner og lovlige Ret. Ingen har nogen Sinds kunnet sætte en Plet paa ham i saa Henseende. Han henviste altid til Lægen, naar han saa, at han ikke selv kunne klare Sygdomstilfældet.

Laust Nielsen har ogsaa vist sin Interesse for Afholdsbevægelsen og den danske Sang, og for det betydelige Arbejde han har

udrettet for de forskellige Bevægelser, har afdøde i mange Aar været Æresmedlem af de respektive Foreninger.

Med Laust Nielsen er en Folkets Mand — en Mand for Folket — gaet bort; men hans Minde vil fortjene at leve videre i kommende Slægter, — for Fædre og Mødre vil berette for sine Efterkommere, at netop denne kloge Mand var Skyld i, naar man hurtigt genvandt sin Førlighed, blev Udslet kvit eller paa anden Maade fandt Naade for hans barmhjertige Gerning.

Laust Nielsen overleves af sin trofaste og behjælpomme Hustru, Kristine, med hvem han i December Maaned fejrede sit Diamantbryllup.

Auning Kirkegård